

08.02.15
03.29.15
Ruti Sela

Ruti Sela
08.02.15

SMBA

Ruti Sela, *El Yuma*, 2014, duration: 39 min. (video still)

Ruti Sela
8 February – 29 March 2015

Opening: Sunday 8 February, 4:00 p.m.
with an address by Joshua Simon
The exhibition can be viewed from February 7

By means of video documentation and through intense personal involvement in various real-life situations, Ruti Sela investigates problems of authority, sexuality and nationality. This occurs in front of, but also through the possession of, a handheld video camera. With this strategy, she explores the complexities of power in human relations, since the camera is both a recording device to document these relationships as well as a commanding instrument that mediates these individual struggles for recognition and domination.

Together with Maayan Amir, Ruti Sela initiated the *Exterritory Project*. This project started with a video-screening programme in international waters in 2009 and has continued ever since with a variety of events. With this project, Sela and Amir endeavour to create an alternative, floating platform for artistic and intellectual exchange outside the confinements of sovereign nation-states. *The Exterritory Project Symposium* in the Stedelijk Museum Amsterdam on 15 March 2015 is a continuation of their aim to encourage both the theoretical and practical exploration of ideas concerning extraterritoriality in an interdisciplinary context.

The exhibition is the result of cooperation between MoBY – Museums of Bat Yam in Tel Aviv, Israel, where the show was held in a slightly different constellation last year, and Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. In conjunction with the exhibition at SMBA, the monograph on Sela's work, *For The Record*, will be presented. An introduction to Sela's work by Joram Kraaijeveld can be found in this edition of the *SMBA Newsletter*.

Ruti Sela
8 februari – 29 maart 2015

Opening op zondag 8 februari om 16 uur met een inleiding door Joshua Simon
De tentoonstelling is vanaf 7 februari te bezichtigen

Met het documenteren van uit het leven gegrepen situaties onderzoekt Ruti Sela thema's als gezag, seksualiteit en nationaliteit. Voor het oog van de videocamera ontstaat een machtsspel van beheersing en verleiding, mede dankzij de aanwezigheid van de camera. In deze strategie met vergaande persoonlijke betrokkenheid, verkent Sela de complexiteit van autoriteit in menselijke relaties. De camera blijft zowel een opnameapparaat te zijn dat Sela's relaties met anderen documenteert, als een dwingend instrument dat de omgang met anderen bemiddelt en zelfs een strijd om erkenning en dominantie veroorzaakt.

Samen met Maayan Amir was Ruti Sela in 2009 ook initiator van het *Exterritory Project*. Dit begon met een programma van videowerken dat in internationale wateren werd geprojecteerd, en is sindsdien verder ontwikkeld met verschillende evenementen. Met het project streven Sela en Amir naar een alternatief, mobiel platform voor artistieke en intellectuele uitwisseling buiten de grenzen van de soevereine natiestaat. Het *Exterritory Project Symposium* in het Stedelijk Museum Amsterdam op 15 maart 2015 geeft een verder vervolg aan hun onderzoek naar dit extraterritorialeitsbeginsel in een interdisciplinaire context.

De tentoonstelling is het resultaat uit een samenwerking tussen MoBY – Museums of Bat Yam in Tel Aviv, waar de expositie in enigszins andere vorm vorig jaar plaatshad, en Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Bij deze gelegenheid verscheen de monografie over Sela's werk, *For the Record*. Naast dit boek bevat deze SMBA Nieuwsbrief een inleiding op Sela's werk van Joram Kraaijeveld.

Most of the video works by Ruti Sela focus on the theme of the influence of authority over one's experience of identity and sexuality. Sela is the main protagonist in all her videos, and her friends, family, students, acquaintances and recently met strangers more or less willingly take part in them. Take, for example, *Credit Point* (2012), in which Sela playfully explores the power of being a teacher in a 24-hour course. The twelve-minute video shows some of the day's events in an informal residential setting. The video camera documents her interactions with her students and is passed around. In every meeting, Sela challenges her students by trying to kiss them or by getting very close to them, all the while stating that she could also make them fail the course.

Halfway through *Credit Point*, Sela and one of her male students lie on the tile floor of a bedroom. With a video camera pointed at the mirror they are facing, they analyse the video images that they are making and think of Vito Acconci. At one point, Sela asks the student to sit on top of her. When he hesitates, she says, 'It's just a pretty image. Just sit on top of me'. This all but innocent invitation is a good example of Sela's strategy, and one that recurs in several of her videos. However, the video camera is not simply an instrument to seduce, persuade or impose; it has a power of its own. The digital gaze of the camera influences the situation as much as the others that are present.

Just as the camera subjects all of those involved in the video to its digital gaze when it records the encounter, it also mediates the relationships between participants, as well as how they present and identify themselves. Thus, the video camera acquires abilities that we would normally attribute to humans, such as the ability to mediate. Often, it is assumed that humans control this power of

the camera, as it is in their hands, after all. However, to invoke the French philosopher Bruno Latour, the video camera is a non-human actor in a fairly complex network of non-human and human actors. Thus, rather than a prosthetic eye for the viewer, which is pre-set by a director of photography and offers an aestheticised window onto the world, the camera is both an authority that influences people's behaviour and an object that people use to make (other) people do things.

The significance of the video camera in Sela's work reminds us of a specific aspect of the development of the motion picture camera in the late nineteenth and early twentieth century. Since then, social relations have been mediated by cameras creating moving images. The motion picture camera could even represent a specific socio-political body. *Holland Neutraal: Leger- en vlootfilm (Holland Neutral: Army- and Navy Film)* (1917) by Willy Mullens is one such example. During the First World War, in 1916, Dutch Minister of War, Nicolaas Bosboom, commissioned Mullens to make a propaganda film about the Dutch armed forces that would cause any government to think twice before declaring war against the Netherlands. The film, which last two-and-a-half hours, shows different divisions of the army and the navy performing all sorts of military exercises. This example illustrates that film itself has arguably been the most fundamental change in the visual representation of social bodies. As a medium, film does not require one to have an overview of an entire social body to create a complete image of it with a single framework. Instead, film constructs the social body by showing the constituent parts in succession. *Holland Neutraal* shows all the brigades and divisions one-by-one: the infantry, the cavalry, and even the carrier pigeons play a part in this visual representation of the Dutch armed forces.

It can be argued that all of Sela's films deconstruct such attempts at capturing it all by zooming in on specific

De meeste videowerken van Ruti Sela zijn thematisch met elkaar verbonden rond de vraag wat de invloed is van autoriteit op iemands identiteit en seksualiteit. Sela zelf is in al haar video's de protagonist; haar vrienden, familie, studenten, kennissen en onlangs ontmoete onbekenden nemen er min of meer vrijwillig aan deel. Zoals in *Credit Point* (2012), waarin Sela op een speelse manier de machtsrol van een docente vervult tijdens een 24-uur durende cursus. De video van twaalf minuten toont hiervan een aantal gebeurtenissen in de informele setting van een woning. Terwijl de camera ontmoetingen tussen Sela en haar studenten registreert, gaat deze van hand tot hand. Bij iedere ontmoeting daagt Sela haar studenten uit door ze te kussen of heel dichtbij te komen, terwijl zij hen op hetzelfde moment laat weten dat zij ze kan laten zakken voor de cursus.

Halverwege *Credit Point* zien we haar met een van haar mannelijke studenten in een slaapkamer. Liggend op de tegelvloer voor een spiegel, met de camera tussen hen in, analyseren ze de videobeelden die ze maken, denkend aan Vito Acconci. Op een bepaald moment vraagt Sela de student om op haar te komen zitten. Als hij twijfelt zegt ze: 'Het is gewoon een mooi beeld. Kom op me zitten.' Deze allesbehalve onschuldige uitnodiging met de camera als excuus is een goed voorbeeld van Sela's werkwijze die in verschillende video's van haar terugkomt. De videocamera is niet enkel een simpel instrument om mee te verleiden, overtuigen of imponeren: hij heeft een specifieke kracht.

Terwijl de camera alle aanwezigen onderwerpt aan haar digitale oog, bemiddelt deze ook in de relaties tussen de personen en de manier waarop zij zichzelf presenteren en identificeren. Vaak wordt aangenomen dat de mensen achter de camera de macht van de camera controleren,

aangezien zij deze in hun handen hebben. Echter, om met de woorden van de Franse filosoof Bruno Latour te spreken: de camera is een niet-menselijke 'actor' in een complex netwerk van niet-menselijke en menselijke actoren. De camera is een autoriteit op zichzelf die in staat is het gedrag van mensen te beïnvloeden en te manipuleren en niet enkel, zoals vaak achteloos aangenomen, het instrument dat een beeld van de werkelijkheid creëert op instructie van de regisseur.

Het belang van de videocamera in het werk van Sela herinnert ons aan een specifiek moment in de ontwikkeling van de filmcamera in de late negentiende en vroege twintigste eeuw. Al vanaf het begin fungeerde de camera als een sociale bemiddelaar tussen mensen (en de camera). En meer nog, de filmcamera was in staat een geheel sociaal-maatschappelijk lichaam te representeren. *Holland Neutraal: Leger- en vlootfilm* (1917) door Willy Mullens bijvoorbeeld. De Nederlandse minister van Oorlog, Nicolaas Bosboom, stelde Mullens in 1916 aan, midden in de Eerste Wereldoorlog, om een propagandafilms van de Nederlandse strijdkrachten te maken waarmee hij buitenlandse regeringen hoopte af te schrikken. Deze tweeënhalf-uur durende film toont allerlei verschillende militaire oefeningen van allerlei divisies binnen het leger. Dit voorbeeld maakt een van de meest fundamentele veranderingen duidelijk in de visuele weergave van een complete institutie door middel van film. In plaats van een overzichtelijk beeld bouwt de film het beeld van het leger op met achtereenvolgende beelden, niet in losse kaders maar binnen één geheel. *Holland Neutraal* toont alle brigades en divisies een voor een achter elkaar: de infanterie, de cavalerie en zelfs de postduiven hebben hun eigen plek in deze weergave van de Nederlandse strijdkrachten.

Men zou kunnen stellen dat Sela zulke alomvattende voorstellingen deconstrueert door in haar films in te zoomen op één bepaald deel van die filmische representatie van een

parts of social bodies, each with their own place. *Beyond Guilt #1* (2003), for instance, is set in the toilets of bars in Israel. For this film, Sela, in cooperation with Maayan Amir, met up with former Israeli soldiers who had only recently completed their military service. In cramped toilet stalls, not only does the conversation move swiftly towards sexual intercourse, but the young people also undress or kiss each other in the presence of the camera, seemingly without hesitation. At a certain point, Sela asks some of the men if they ever fired their weapons, whether they shot anyone, and whether they have traumas. The half-naked subjects chuckle, light another cigarette, and reply that they may have killed people and they still feel the strain of their military experiences. Far from documenting a completely well-organised military apparatus, the video camera in Sela's hand recorded the sexual escapades of former soldiers. In contrast to Mullen's film, government representatives do not control the video images of *Beyond Guilt #1*.

Furthermore, Sela's video works ascertain the complex network of social relations that is established through the production, distribution, exchange, and consumption of film. A plurality of individuals takes part in the practice of film. Through this participation, they are related to each other as civilians in a citizenry. Participation in this economy of film images is similar to the implicit agreement in the social contract theories developed by Thomas Hobbes and others. This social contract holds that all members of society cooperate because everyone benefits; for instance, by giving up the freedom to take up arms for self-defence, everyone receives state protection in return.

Sela's works shows how such a social contract could relate to film images in a way that is similar to the pioneering book *The Civil Contract of Photography* by Ariella Azoulay, an Israeli theorist of art and photography. Azoulay explains how the invention of photography in the 1830s created a new sort of citizenry, complementary

politiek-maatschappelijk lichaam. *Beyond Guilt #1* (2003) bijvoorbeeld, speelt zich af op toiletten van bars in Israel. Voor deze film werkte Sela samen met Maayan Amir. Ze ontmoetten Israëlische soldaten die onlangs hun militaire dienstplicht hadden volbracht. In de krappe toiletten verschuift het gesprek snel in een seksuele richting: de jongeren trekken schijnbaar zonder aarzeling hun broek uit of kussen elkaar in het bijzijn van de camera. Op een bepaald moment vraagt Sela aan een aantal of ze wel eens hun wapens hebben gebruikt, op iemand hebben geschoten, of trauma's hebben. De halfnaakte mannen grinniken, steken een nieuwe sigaret op en antwoorden dat ze mensen gedood zouden kunnen hebben; ze verwerken hun militaire ervaringen nog dagelijks. Sela's camera-opnames van de seksuele escapades van voormalige soldaten net na hun militaire dienstplicht staan ver af van het (propagandistische) toonbeeld van een goed georganiseerd militair apparaat. Een ander contrast met de film van Mullen is natuurlijk dat hier dan ook geen sprake is van overheidsbemoediging.

Sela's films bevestigen hoe de camera een complex netwerk aan sociale relaties kan laten ontstaan door productie, distributie, uitwisseling en consumptie van beelden. Individuen maken de beelden, spelen er een rol in, consumeren en distribuëren ze, een vorm van participatie waardoor zij aan elkaar relateren als burgers in een maatschappij, in plaats van een rol te hebben in een (nationalistische) filmconstructie van de maatschappij. Deelname aan deze economie van filmbeelden is te vergelijken met het impliciete sociale contract, waarover de eerste ideeën werden ontwikkeld door onder andere de Engelse filosoof Thomas Hobbes. Dit sociale contract houdt in dat alle leden van een maatschappij meewerken in het streven naar een soevereine heerser omdat iedereen hierbij voordeel behaalt; de eigen vrijheid om jezelf met wapens te verdedigen wordt opgegeven in ruil voor de bescherming van de staat.

Ruti Sela, *People Will Comply*, 2010, duration: 11:45 min. (video still)

Exterritory Project, Thinking about (unstable) images in (unstable) spaces, 2010.

Exterritory Project, Thinking about (unstable) images in (unstable) spaces, 2010.

Ruti Sela, *History of Violence*, 2009, duration: 11:34 min. (video still)

Ruti Sela, *Credit Point*, 2012, duration: 12:45 min. (video stills)

Ruti Sela, *Nothing Happened*, 2007, duration: 23:00 min. (video still)

Ruti Sela with Maayan Amir, *Beyond Guilt #2*, 2004, duration: 18:00 min. (video still)

Ruti Sela, *Tank*, 2012, duration: 3:00 min. (video still)

to the citizenry of nation-states, which is detached from nationality. Within this line of thought, photography has constructed a new space of civil relations, and as a result 'the camera has modified the way in which individuals are governed and the extent of their participation in the forms of governance.'¹ An important argument in Azoulay's book is that stateless individuals are able to demonstrate their existence or claim rights through the medium of photography, despite not being recognised as citizens of any country. 'In principle, photography is an instrument given to everyone, making it possible to deterritorialize physical borders and redefine limits, communities, and places', Azoulay argues.² Although nation-states, production companies or other authorities might control the distribution of photography or film, in principle the citizenries of photography and film are unlimited, borderless and open, as everyone can participate.

The Exterritory Project (2009-present), initiated by Sela and Amir, could be seen as a concrete manifestation of the civil relations engendered by video. Set in international waters, beyond the territorial sovereignty of any nation-state, Sela and Amir organised a screening programme with video works by artists from Middle Eastern countries in September 2009. Over fifty videos were projected on the sails of one of the three sailboats sailing eleven kilometres from the Israeli shore. With the participation of international artists, critics and scholars, this small, open, borderless and temporary community attempted to examine and redefine the physical borders in which video works are shared. Within this extraterritorial space, a juxtaposition of works was shown that would not have been possible in some countries, since many still attempt to control the dissemination of videos. *The Exterritory Project* endorses the view that video is an authority that subjects us to its power, just like the nation-state, but in contrast to the nation-state,

Sela's werk laat zien hoe zo'n sociaal contract zich kan verhouden tot filmbeelden, analoog aan de ideeën die de Israëlische theoreticus Ariella Azoulay ontwikkelde over de participatie in fotografie in haar baanbrekende boek *The Civil Contract of Photography*. Azoulay stelt hierin dat de uitvinding van de fotografie in de jaren 1830 een nieuw soort burgerij creëerde, die los stond van een nationaliteit (een verband dat juist wel sterk gesuggereerd wordt in Mullens' film). Fotografie maakte volgens deze opvatting een nieuwe ruimte voor maatschappelijke relaties mogelijk en vervolgens 'heeft de camera de wijze waarop individuen worden beheerst en hun omgang met en deelname aan de vormen van bestuur veranderd.'¹ Een belangrijk aspect van Azoulay's boek is dat personen die niet gebonden zijn aan een staat de mogelijkheid hebben om hun bestaan te claimen door middel van fotografie, ondanks dat zij niet als burgers van dat land worden erkend. 'In principe is fotografie een instrument dat voor iedereen beschikbaar is, waardoor het mogelijk is grenzen te passeren en deze opnieuw op te zoeken,' stelt Azoulay.² Terwijl natiestaten, productiemaatschappijen en andere autoriteiten de productie en distributie van film en fotografie blijven controleren, is deelname aan fotografie en film in principe onbeperkt en grenzeloos.

Het *Exterritory Project* (2009-heden), een initiatief van Sela en Amir, kan gezien worden als een concrete manifestatie van het sociale contract van film. Gehouden in de internationale wateren, dus onafhankelijk van de territoriale soevereiniteit van een natiestaat, organiseerden Sela en Amir een vertoning met videowerken van kunstenaars uit het Midden-Oosten. Meer dan vijftig video's werden geprojecteerd op de zeilen van een zeilboot elf kilometer buiten de Israëlische kust. Met de deelname van internationale kunstenaars, critici en academici kon deze kleine, open, grenzeloze en tijdelijke gemeenschap een poging doen om de grenzen te herdefiniëren waarin videowerken worden gedeeld. Binnen deze exterritoriale ruimte werd een selectie werken getoond die niet mogelijk zou zijn geweest in

video acts to deterritorialise, because in principle everyone and anyone can participate and belong to the citizenry of video.

1 Ariella Azoulay, *The Civil Contract of Photography*, 2008, New York: Zone Books, p. 89.

2 Ibid. p. 128.

Ruti Sela (b. 1974) graduated from the Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, and the Department of Film and Television at Tel Aviv University. Throughout 2011, she was a guest resident at the Rijksakademie in Amsterdam. Her work has been shown internationally at various exhibitions and venues, including the 2006 Biennale of Sydney, the 2009 Istanbul Biennial, Berlin Biennial 2010, Manifesta 8 (2010), Israel Museum, Centre Pompidou, Kadist Art Foundation, Art in General, Tel Aviv Museum, Tate Modern and Jeu de Paume. She has received a number of prizes and scholarships, among them the Anselm Kiefer prize and for the Exterritory Project, together with Maayan Amir, the prize for young artists from United Nations Organization for Education, Science and Culture (UNESCO). The exhibition at MoBY – Museums of Bat Yam and SMBA is the first retrospective of her work.

In conjunction with the exhibition at SMBA the monograph on Sela's work, *For The Record*, will be presented.

Edited by Joshua Simon, *For The Record* is published by Archive Books and includes texts by Yair Garbuz, Julia Moritz, Eduardo Thomas, Ana Teixeira Pinto, Vít Havránek and Joshua Simon. ISBN 978-3943620276. Price: € 18,-

sommige landen, gezien de drang van veel natiestaten om de verspreiding van video's te willen beheersen. De videocamera kan zich, net als een natiestaat, voordoen als een autoriteit die anderen aan zich onderwerpt. Het *Exterritory Project* benadrukt dat video juist grenzeloos is en voor iedereen toegankelijk.

1 Ariella Azoulay, *The Civil Contract of Photography*, 2008, New York: Zone Books, p. 89.

2 Idem, p. 128.

Ruti Sela (1974) studeerde aan de Bezalel Academy of Art and Design, en het Department of Film and Television aan de Tel Aviv University. In 2011 was zij gastresident aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten. Haar werk is internationaal vertoond in tentoonstellingen, manifestaties en musea zoals de 2006 Biennale of Sydney, de 2009 Istanbul Biennial, Berlin Biennial 2010, Manifesta 8 (2010), Israel Museum, Centre Pompidou, Kadist Art Foundation, Art in General, New York, Tel Aviv Museum, Tate Modern en Jeu de Paume. Ze heeft verschillende prijzen mogen ontvangen, waaronder de Anselm Kiefer prijs en samen met Maayan Amir de prijs voor jonge kunstenaars van de United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO) voor hun *Exterritory Project*. De tentoonstelling in MoBY – Museums of Bat Yam en SMBA is haar eerste retrospectief.

Gelijktijdig met de tentoonstelling in SMBA verschijnt de monografie over Sela's werk met de titel *For the Record*. *For the Record*, uitgegeven door Archive Books en samengesteld door Joshua Simon, bevat teksten van Yair Garbuz, Julia Moritz, Eduardo Thomas, Ana Teixeira Pinto, Vít Havránek en Joshua Simon. ISBN 978-3943620276. Prijs: € 18,-

PUBLIC PROGRAMME

Sunday 8 February, 4:00 p.m.
Talk by Joshua Simon

In his opening talk at SMBA, Joshua Simon will position Sela's works in relation to neoliberal optics, which combines abuse and entertainment, terror and pornography, selfies and closed circuit television, global positioning systems and aggregated movement control. Simon will elucidate why Sela's films offer a groundbreaking visual ethics, by making use of masquerade, role playing and even deceit, to bring forth sincerity, integrity, truth and courage, under the aesthetic conditions of leisure and surveillance.

Sunday 15 March, 1:00 p.m. – 5:30 p.m.
The Exterritory Project Symposium

The Exterritory Project Symposium in the Stedelijk Museum Amsterdam will bring together artists, scholars and curators to explore the various conceptual and geographical spaces exterior to the laws of nation-states and beyond the modern geopolitical division of the world. The symposium is a further continuation of the Exterritory Project, initiated by Ruti Sela and Maayan Amir, and its aims to encourage both the theoretical and practical exploration of ideas concerning extraterritoriality in an interdisciplinary context.

PUBLIEK PROGRAMMA

Zondag, 8 februari 16:00 uur
Toespraak door Joshua Simon

In zijn openingstoespraak in SMBA zal Joshua Simon Sela's werken plaatsen in een neoliberale context, waarin misbruik en entertainment, terreur en pornografie, *selfies* en CCTV, GPS-systemen en bewegingscontrolesystemen gecombineerd worden. Simon zal uitleggen waarom Sela's films een alternatieve visuele ethiek bieden. Door gebruik te maken van maskerade, rollenspel en zelfs bedrog brengt ze oprechtheid, integriteit, waarheid en moed voort, onder de esthetische voorwaarden van vrije tijd en surveillance.

Zondag, 15 maart 13:00–17:30 uur
The Exterritory Project Symposium

The Exterritory Project Symposium in het Stedelijk Museum Amsterdam zal kunstenaars, wetenschappers en curatoren samenbrengen om conceptuele en geografische ruimtes te verkennen die buiten het grondgebied van natiestaten vallen of uitgezonderd zijn van de moderne geopolitieke verdeling van de wereld. Het symposium is een verdere voortzetting van het Exterritory Project, geïnitieerd door Ruti Sela en Maayan Amir, en haar doelstellingen om op theoretische en praktische wijze ideeën over het extraterritorialiteitsbeginsel in een interdisciplinaire context te onderzoeken.

Ruti Sela, *For the Record*, 2013, duration: 18 min. (video still)

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
www.smba.nl / mail@smba.nl

Open: woensdag t/m zondag van
11.00 tot 17.00 uur.
Dinsdag alleen op afspraak /
Wednesday – Sunday from
11 a.m. to 5 p.m. Tuesdays by
appointment only.

Ontvang ook de SMBA email-nieuws-
brief via www.smba.nl / Sign up
for the SMBA email newsletter at
www.smba.nl

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is een activiteit van het
Stedelijk Museum Amsterdam /
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is an activity of the Stedelijk Museum
Amsterdam
www.stedelijk.nl

Colofon / Colophon
Coördinatie en redactie /
Co-ordination and editing:
Jelle Bouwhuis, Joram Kraaijeveld
Teksten / Texts: Joram Kraaijeveld,
Jelle Bouwhuis
Vertaling / Translation EN-NL:
Joram Kraaijeveld, Michelle de Wit
Taalredactie / Language Editing:
Alana Gillespie, Joram Kraaijeveld,
Jelle Bouwhuis, Michelle de Wit
Design: Mevis & Van Deursen
(Nina Støttrup Larsen)
Druk / Printing: die Keure, Brugge
SMBA: Jelle Bouwhuis (curator),
Marijke Botter (office manager/
receptionist), Alba Folgado (intern),
Joram Kraaijeveld (assistant curator),
Kerstin Winking (Global Collaborations
project curator), Michelle de Wit
(intern)
Productieteam tentoonstelling /
Production team exhibition: Bonno van
Doorn, Sajoscha Talirz

Met dank aan / With special thanks
to: Stedelijk Museum Amsterdam,
Hendrik Folkerts (curator public
program), Britte Sloothaak (assistant
curator public program), MoBY –
Museums of Bat Yam, Joshua Simon
(Director MoBY)
Ruti Sela wordt mede mogelijk ge-
maakt dankzij de royale steun van /
is generously supported by the
Embassy of Israel in The Netherlands.

מוזי: מוזיאונים בת ים
MoBY: Museums of Bat Yam
מוזי: متاحف بات يام

